

BİR RÜYA BİR VATAN

Ben hep merak ederdim. İçimdeki ses daima sorardı bana; “Sen neden bu kadar rahatsın. Sen nasıl bu ufacık çalışma ile yorulabiliyorsun, sen ne zaman bu kadar rahata kavuştun, sen niçin ufak bir şeyde hemen ağlıyorsun, sen nerede yaşıyorsun, sen kimsin ki gerçek acının bile ne demek olduğunu bilmediğin halde kendini acındırarak yaşıyorsun?” Bu sorular kafama takıldığında çabucak aklımdan atardım.

Kafamı dağıtmak için bazen kütüphaneye giderdim ve uzun süre oradan çıkmazdım. Yine bir gün geç denebilecek saatte kütüphaneye gittiğimde bir adam bana sessizce yaklaşmış ve bir süre neler okuduklarımı gözlemlemiş. Artık kütüphanenin kapanış saatine 1 saat kalmıştı ve aramaktan sıkılmışım. İyice düşüncelere daldığım bir sırada adam yanıma oturmuş ve bana sesleniyordu:

-Söyle evlat bu kadar önemli ne düşünüyorsun?

-Seni bu kadar üzen şey nedir, söylemek ister misin?

Bir an duraksadım ve şöyle cevap verdim;

-Düşündüğüm birkaç sorunun cevabını arıyordum.

Adam bir an için duraksadı. Sanki soruların ne kadar kişiye özel olup olmayacağını düşündü. Birkaç dakika sonra gülümsedi ve “Bu yaşlı adama şu sorularını söylemek ister misin? Belki ufakta olsa yardımım dokunur.” dedi. Ne cevap vereceğimi şaşırdım, bekledim ve bekledim. Adam sıcacık bir gülümsedi ve “Evlat zaman işliyor.” dedi. Ben bu sözden sonra her şeyi yavaş yavaş anlattım. En sonunda adam döndü ve dedi ki:

-O zaman bir yerden başlamak gerek. Sen bilir misin? Senin dedelerine, zamanında kendilerini hep güçlü sandıklarında ve geri kaldıklarını bile fark edemediklerinde ne dediklerini sen bilir misin?

“Hasta adam” derlerdi onların memleketine onları bir güç olarak bile saymazlardı. Fakat o ileri düzeyde kibirli devletler bir şeyi unutmuştu. Savaş başladı ve topraklarımıza dayanmışlardı. Ama gördüklerine inanamamışlardı. “Hasta adam” diye hitap ettikleri memleketin adamları adım adım cepheye doğru koşuyorlardı. Hem de sadece inanıp da erkekler değil; kadınlar, çocuklar bile o cepheye koşuyordu.

Hiç unutmam bir boğaz savaşıydı. Kadınlarımız ve çocuklarımız bize destek verirken biz savaşıyorduk hatta ne kadar zorlansak da acılar içinde kıvrılsak da savaşıyorduk. Tek ihtiyacımız olan bizi yönetecek bize cesaret verecek biriydi. Hiç unutamadığım şeylerden biridir bu. O gün görmüştüm o mavi gözlü çocuğu onu bir kez olsa görme fırsatı yakalamıştım. Artık savaşın sonlarına gelmiştik, herkes yorulmuştu ve son saldırı o gün olacaktı.

Savaş geldi. Bir anda gemilerin sayısı arttı ve dev bir zırhlı gemi geldi. Öyle bir ile topu cephanelikten alıp getirmişim ki bir insanın onu kaldırması bile imkânsızmış. Topu yerleştirdim ve ateşledim zırhlı gemi bir kaç dakikada sular altına gömülmüş. Bundan sonra savaşı kazanmaya başladık ve düşman boğazdan defedilmişti artık. Fakat sevinemiyorduk, o kadar çok şehidimiz vardı ki.

O gün adam hikâyesini bitirip tek bir şey söylemeden ayrılmıştı. Bundan sonra her gün adam ile buluşup hikâyelerini dinledim. Ama garip olan bir şey vardı. Her gün için hatırlayabildiğim tek şey adamla konuştuklarımızdı sanki zaman çok hızlı geçiyordu ve ayrıca adam hikâyelerini anlattıktan sonra hiçbir şey konuşmuyordu. Birkaç hafta sonra adam bir gün gelmedi ve sonraki gün bir mektup göndermiş. Mektupta şöyle yazıyordu;

“ Şimdi anladın mı gerçek acı ne demekmiş, şimdi anladın mı bu kadar rahat olmanın sebebini çünkü daima senin rahat etmen için her türlü şartta çalışıp savaşanlar var.”

Kâğıdın kalanı boştu fakat alt kısımda bir şeyler daha yazıyordu. “Hiç kimse şu sözü unutmamalı; sen bu toprakları kanlarıyla boyamış yiğitlerin evladısın. Sen de unutma ve her attığın adımda bunu aklına getir.”

Gözlerim kâğıdın altındaki isme ilişti, yazan isim Seyit Onbaşı’ydı. Bir anda gözlerimden yaşlar gelmeye başladı ve halsizleştim. Gözlerim kapandı ve açtığımda ise yatağımdan kan ter içinde uyandım. Annem bana sesleniyordu kahvaltı hazır diye. Aşağı indim ve kahvaltı yaptım. Okula doğru giderken kendime söz verdim rüya bile olsa bu olanları asla unutmayacağım. Daima bu olanlardan çıkardıklarımı başkalarına anlatarak onları da bilinçlendirmeye çalışacağım. Bu vatan için savaşanları, ölenleri, gözyaşı dökenleri ve canını dişine takıp uğraşanları kimse unutmamalı.